

SANDY BRYGAN

STOPY
ROVNOVÁHY

STOPY ROVNOVÁHY

AUTOR

SANDY BRYGAN

Titul: Stopy rovnováhy

Autor: Sandy Brygan

Cover: Sandy Brygan

Jazyk: český

Vydání a publikované verze:

1. elektronické vydání © 2024;

Nakladatel / Vydavatel: Sandy Brygan;

Vydáno na vlastní náklady

Místo a rok vydání: Sveta Jelena © 2024

<https://sandybrygan.blloxo.com>

ÚVOD

Přestože je člověk tvor společenský, mnoho z nás nemá ve společnosti co pohledávat.

Příběh *Stopy rovnováhy* není o odpovědích. Je o otázkách. Nezakládá se na žádné skutečné konkrétní události, byl však inspirován několika spáchanými násilnými činy, jejich oběťmi a společností.

Cesta naší hlavní hrdinky je plná otázek, které si možná jednou, – a hodně doufám, že ne, – budeme klást i my: „Proč se to stalo? Dá se pochopit takové zlo? A co nás posune dál – pomsta, odpuštění, nebo něco úplně jiného?“

1.

Zírala jsem na pomalu usínající svět za výlohou a cítila, jak mi nohy těžknou.

„Ještě půl hodiny...“ povzdychla jsem si.

Za těch nekonečně dlouhých třicet minut jsem konečně směla opustit tuhle hnusnou budovu. A asi za třicet pět minut se mohla nadechnout čerstvého vzduchu přicházejícího podzimu. Kolik času už uplynulo a já stále neměla nic víc než tuhle rutinu.

Každý den byl stejný kolotoč. Stávala jsem v butiku jako pozorovatelka, spíš než prodavačka. Každé ráno jsem se proplížila na svou pozici, navlékla si uniformu, vlasy stáhla do culíku – pořád lepší, než se pokoušet o nějaký účes. S tím mým věčně zamotaným chmýřím to snad ani jinak nešlo... Žádný make-up, žádný lak. Zkrátka pravý opak našich zákaznic.

Jakoby každá z nich měla být středem vesmíru nebo co. Lezly mi na nervy. Sotva vkročily dovnitř. Nezáleželo na tom, jestli vypadaly přirozeně nebo uměle, jestli byly rozesmáté nebo vážné – ony prostě *byly*. Pro takové neexistuje nic než ony samy a jejich lačné protějšky, na které vyčkávaly, aniž by o ně stály. Kdežto úzkostně pečlivě vybrané značky kabelek, barvy rtěnek a nové trendy rozebíraly s takovou vážností, že by člověk řekl, že jde o život.

Bezmála rok, každý den mé směny jsem tu pro ně – nádhery – stála tak unavená, že se mi i vlastní myšlenky zdály těžké. A ony neuměly ani pozdravit. Nezajímalo je, jak mě bolí každý kousek mého těla – nohy, až do boků, které mi vždy připomínaly, že do kalhot, které jsme tady nabízeli, se nikdy nevejdu. Ani mě neviděly. Ne, jako člověka. Přitom já byla ta, která byla těmhle ženám k dispozici, úslužná, ochotná. Snad proto jsem si občas užívala, když vycházely ze zkušebních kabin s očekáváním, že mi z nich padne brada. Ještě že pak neslyšely ten usměvavý, něžný hlásek v mé hlavě - *no, tahle kraece by zasloužila vlastní cenu, ale hlavně, že je to drahá značka, vid', ty vosková figuríno z výlohy*. Vůbec nejlepší bývaly vyzábliny, když se zeptaly, jestli v něčem nevypadají tlustě. A co jsem asi tak teprve měla odpovědět těm, které byly při těle, jako třeba já? Jak takovým dál říkat - *ne* - , když prostě jsou tlusté?

Nebyla jsem placená za to, abych tu byla. My – prodavačky v butiku, býváme placené za lhaní a přetvařování, aby naši šéfové měli na nová auta, a my

na pečivo. Byla jsem s tím smířená. Líblo se mi to? Viděla jsem v tom skutečné hodnoty? Rozhodně ne.

A pak jsem si vzpomněla na Luisu – mou o dva roky starší sestru. Měla jsem ji ráda, to ano, ale ona... ona také byla jiná. Vždycky byla. Krásná, úspěšná, vším, čím já nikdy nebudu. Vdaná, po boku dokonalého manžela, život v krásném domě, a její dny byly naplněny něčím smysluplným. Na světě snad nebylo nic, čemu by neuměla přidat jakýkoliv význam. Já pak, vždycky při její návštěvě, vypadala jako ten chudák, co se snažil někam zapadnout. Nevěděla o tom, ale každý její úsměv mě ještě víc tlačil do kouta. Možná bych ji ani neměla tak ráda, kdyby nás tak nepojila minulost a vzpomínky na dětství, neprošly si společně vším tím bahnem, které ona zřejmě již smyla, na rozdíl ode mě, která jsem ho ještě stále trousila z podrážek levných bot. S Lui jsme od nich zdrhly v den mých osmnáctin. Bylo to už čtyři roky a já pořád nevěděla, jestli mě trápí, že rodiče byli natolik neschopní se o nás starat, mám-li litovat, že se nám nevěnovali – že raději chlastali, jestli o ně projevit nějaký zájem. Luisa měla i v tomhle jasno – co oči nevidí, srdce nebolí a co bylo, to bylo. Porovnávat nás dvě by asi nebylo zábavné, ale pokud bych to měla shrnout, pak ona byla ta hezká a chytrá, které si každý hned všiml, a já... taková šedá myška v ústraní. Nedostatečně zajímavá, řekněme. V životě jsem měla jediného kluka, ale i toho jsem odehнала. Vyhledávám spíš samotu, ona je ráda středem pozornosti. Jistým způsobem jsme se s Lui doplňovaly.

Představila jsem si, jak mi na příští návštěvě zase bude vyprávět o nějakém novém úspěchu. Až budu sedět na pohovce, poslouchat ji a snažit se to nebrat osobně. Ale není to jednoduché. Co bych měla vlastně říct? To je jedno, vždyť to stejně nikoho skutečně nezajímalo. Ale starala se o mě, svým stylem mě podporovala, byla tu pro mě. Musela jsem to brát tak, že nikoho jiného prostě nemám.

Přesto mě hluboce zneklidňovala jedna věc. Něco jsem jim všem záviděla. Vážně? Jo, asi jo. Protože oni nacházeli alespoň nějaký směr. A já žádný neviděla. Neměla jsem ani ponětí, kam vlastně v životě kráčet. Těšila jsem se jen na to, až zavřu butik, půjdu domů, vyvenčím svou kočku Lilli a vrátím se do ticha. Do ticha, které se zdálo zase o něco těžším a chladnějším. Protože právě tady jsem sledovala, jak se okolí uspěchaně, přes všechna negativa, spokojeně ubíralo vpřed, zatímco já trčela na místě. Jako prázdná obálka vhozená do schránky léta opuštěného domu, kterou nikdy nikdo neotevře.

Konečně! Bylo devět!

Noc byla klidná, chladná, a v záři pouličních lamp se vznášel jemný mlžný opar. Kráčela jsem po opuštěném chodníku Kellerovy ulice, hlavu skloněnou, ponořená do svých myšlenek, které mě odváděly daleko od přítomnosti. Unavená po dlouhém dni, sotva schopna vnímat okolí. Místní ulice

v Mitringethu bývají vždy klidné, ale dnes, jak se město propadalo do hustého podzimního oparu, působily jako prázdné kulisy z hororu. Celý svět kolem byl nezvykle tichý, jen dešťové kapky soutěživě bičovaly chodník. Zachumlala jsem se do kabátu.

Po pár metrech jsem odbočila doleva, do velmi špatně osvětlené, úzké uličky s podloubím. Když jste jím prošli, ocitli jste se na malebném náměstí našeho města. Nejkrásnější části Mitringethu. I když náměstí v těchto hodinách pohlcovala prázdnota a noc ho zahalovala svým hedvábným šálem, vzbuzovalo v člověku optimistický dojem. Dojem, že život je krásný. Bydlela jsem tu už dva roky a chodívala stejnou trasou. Měla své kouzlo a byla nejkratší. Dnes mě ale přepadl zvláštní pocit. Ztuhla jsem.

Lehké došlápnutí odražené od mokrého asfaltu.
- *Někdo jde za mnou?* - Zdálo se tak blízko, až se mi sevřel žaludek. Byl to jenom jediný krok, nebo těch kroků bylo víc? Neodvažovala jsem se otočit. Ale pak – krok... A další... Pak nic.

- *Tři... dva...* – sebrala jsem odvalu a otočila se. Kroky byly slyšet tak blízko, že mi srdce bušilo až v krku. Tak hlasitě, že bych se nedivila, kdyby ho slyšelo celé město. Nic. Nikde nikdo. Z prvotního zatajení dechu jsem přecházela k hyperventilaci. Rozhodla jsem se jít dál. Projít tou uličkou, podloubím, až na jeho konec. Tam mě snad uklidní a ochrání světlo lamp. Pravou nohu dopředu, po ní levou... Od úst mi šla pára.

Začaly se mi objevovat první mžitky z překysličením. Krok. A krok. Ale ne můj. – *Musím zrychlit. To podloubí už není tak daleko. Je to jen kousek!* –

„Dělej, Suzanne, dělej!“ povzbuzovala jsem se.

Přesně v ten okamžik – krok, krok... krok, krok... krok, krok, krok, krok... Jejich časové rozestupy se zkrátily. Teď už kroky zněly jasněji, z menší dálky. Udělala jsem čtyři kroky, a slyšela dva cizí. Udělala jsem šest menších, ale rychlejších, ozývaly se čtyři.

„Kurva! Do prdele!“ uvolňovala jsem si tiše strach.

Neotáčela jsem se. Jako by mě ta ulice pohlcovala. Střechy domů se nade mnou stlačovaly, ulička se zužovala. Nohy mě přestávaly poslouchat. Dech se zrychloval, krevní oběh zpomaloval. Pršelo mnohem silněji. Studené kapky mi stékaly po tváři a vysmívaly se mé bezmoci. Krok. A další. Více kroků. Stále se přibližujících. Dala jsem se do běhu, ale zdálo se, že se mé nohy odmítají odlepit od chodníku. Pohybovaly se příliš pomalu, každá vteřina se vlekla. Cizí kroky se stále víc a víc blížily. Rychleji a rychleji. A já neměla kam utéct. I ten déšť stále zesiloval. Měl mě!

Copyright © 1. a následná vydání; (2024) Stopy rovnováhy; Sandy Brygan

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace, ani její celek, nesmí být reprodukována, distribuována nebo přenášena v jakékoli formě nebo jakýmikoli prostředky, včetně fotokopírování, nahrávání nebo jiných elektronických nebo mechanických metod, bez předchozího písemného souhlasu vydavatele, s výjimkou případů povolených autorským zákonem. V případě žádostí o povolení kontaktujte vydavatele/autora.

Titul: Stopy rovnováhy

Autor: Sandy Brygan

Cover: Sandy Brygan

Jazyk: český

Vydání a publikované verze:

1. elektronické vydání © 2024;

Nakladatel / Vydavatel: Sandy Brygan;

Vydáno na vlastní náklady

Místo a rok vydání: Sveta Jelena © 2024

<https://sandybrygan.bllox.com>

STOPY ROVNOVÁHY

Příběh *Stopy rovnováhy* přináší různé otázky. Nezakládá se na žádné skutečné konkrétní události, byl však inspirován několika spáchanými násilnými činy, jejich oběťmi a společností.

Pojednává o traumatu, bolesti a touze najít odpovědi.

***Nevhodné pro osoby mladší 18 let a pro osoby citlivější povahy.**

ISBN 978-953-50882-7-1

SVETA JELENA © 2024; SANDY BRYGAN

VYDÁNO NA VLASTNÍ NÁKLADY